

Bèo Dạt Mây Trôi

U Tà

Sau khi từ biệt Ông GD chúng tôi ra đường và ngoắc một xe taxi để đi lên nhà máy. Taxi ở Sao Paulo 95% là loại xe Wolkswagen loại bô hum (bug) và lẽ tất nhiên tài xế là một người gốc Nhật. Sau khi đọc qua địa chỉ thì tài xế tổng ga chạy thực mạng. Cứ đến đèn đỏ là ông ta tổng ga chạy vượt đèn. Ông bạn tôi và tôi nghiêng rãnh nhắm mắt chờ tai nạn. Tài xế hiểu sự lo sợ của chúng tôi nên nói “no woly, me good driver!”. Xe đang chạy ngon trơn thì đến một ngã tư đường và đèn xanh về hướng xe đang chạy. Ông tài xế vội đạp thắng ren rét làm cả hay chúng tôi bị dồn về phía trước. Ông bạn tôi hét chịu nổi bèn hét lên d*@! you. You reckless driver, you ran past all red lights yet here is the Green light and you stopped. Why? <mailto:d*@! you. You reckless driver, you ran pass all red lights yet here is the Green light and you stopped. Why?> Ông tài xế năn nỉ nói “so sorly you no angry me, green light here red light other side! And other side many Japanese drivers! Cả hai chúng tôi phá lên cười rú rượi, thì ra đây là một cách lái xe kiểu kamikaze của con cháu thần Mặt Trời! (Người Nhật không đọc được vắn “r” vắn này đọc thành “L”)

Các công sở ở Brazil làm việc cũng lè phè như ở xứ ta và hệ có dịp là họ làm “cầu” để có được ba ngày nghỉ cuối tuần. Nhân dịp nghỉ 3 ngày tôi mua một tour du lịch qua các thành phố lớn của Brazil. Nhân dịp ăn trưa, người hướng dẫn du lịch mới hỏi quốc tịch của các thành viên. Sau khi nghe tôi nói tôi là người Việt thì hướng dẫn viên mới giới thiệu tôi với các bạn đồng hành “đây là người Việt Cộng! và xin nâng ly mời ông bạn Việt cộng!!”. Tôi ngao ngán muốn cãi chính nhưng tiếng Portuguese thì chưa thạo lắm còn nói tiếng Anh thì hướng dẫn viên không nói được nhiều! Rứa là tôi vừa nhắm ly rượu vừa chưởi thảm mấy ông đại sứ và nghị sĩ đi giải độc mà không làm được chi hết để cho ngoại quốc coi Việt Nam và Việt Cộng là một, và chưởi

luôn báo chí quốc tế đã bóp méo tình hình Việt Nam để VN thành Việt Cộng!.

Ai Cập huyền bí.

Hãng tôi phục vụ trúng thầu cố vấn lập dự án xây dựng và trùng tu hệ thống cung cấp nước uống cho thành phố Alexandria, Ai Cập và tôi là kỹ sư chánh của dự án. Rứa là tôi khăn gói lên đường, bay đường bay Los Angeles - London - Cairo qua hãng British Airways (BA). Ai cập là thuộc địa củ của Anh Quốc nên BA có nhiều chuyến bay với giờ giấc thuận tiện. Alexandria là thành phố lớn thứ nhì của Ai Cập sau Cairo và nằm ngay trên bờ biển Địa Trung Hải (Mediterranean Sea). Dân số TP Alexandria chừng 2.5 triệu nhưng đến mùa hè thì dân số nhảy lên tới 5 triệu vì dân nghỉ hè từ Cairo và các xứ quanh vùng Vịnh đến nghỉ mát tránh cái nóng kinh hồn của các vùng nói trên. Đại khái cái nóng ở các vùng này cũng như hoặc hơn cái nóng của Las Vegas trong lúc đó Alexandria nhờ có gió biển nên không khí dịu hơn (còn Las Vegas thì có gió lạnh AC và các cô hầu rượu mát rượi! Khi máy bay BA đến Heathrow (London, England) thì nhân viên BA làm việc dưới đất đình công để yêu sách cái gì đó! (Các bạn đi du lịch trong mùa du lịch nên tránh bay qua Heathrow vì dân làm việc ở đây rất khoái đình công yêu sách). Hãng BA mới chuyển tôi qua Air Ethiopia (AE). Khi máy phóng thanh phi căng mời hành khách hãng AE ra máy bay thì hành khách mặt toàn áo quần trắng bịt khăn trắng gần như đạp lên nhau để lên máy bay! Tôi nhờ ngồi hạng nhất nên lên sau cùng và tránh bị đạp phèo ruột. Thưa các bạn, hạng nhất của AE còn tệ hơn hạng ba của xe đò Việt Nam thời 1962, dơ bẩn hình như chưa bao giờ chùi rửa. Tuy nhiên vì quá mệt nên tôi ngủ một giấc cho tới khi máy bay giảm cao độ để đáp xuống phi trường Cairo. Máy bay lượn một vòng quanh phi trường hình như để giới thiệu với hành khách 3 kim tự tháp cheops. Đây là lần

đầu tiên tôi được thấy kim tự tháp một chuyện mà từ xưa cho đến lúc bây giờ chưa lúc nào tôi mơ tưởng có ngày được thấy tận mắt. Phi trường và phi cảng Cairo cũng không khác gì Tân Sơn Nhứt, chật chội với số hành khách đông đảo và nóng hầm vì máy lạnh không đủ sức rút hơi nóng. Mặc dầu tôi chỉ có Travel Document nhưng hải quan không hề hỏi một câu và đóng dấu cho tôi quá căng. Khi ra ngoài phi cảng thì thất vọng đầu tiên là người đi đón tôi vắng mặt! Đây là lần đầu tiên tôi đến Ai Cập vậy tôi phải làm gì đây? Chung quanh người Ai Cập không ai nói tiếng Anh, tiếp viên hàng không thì không thấy ai cả. Lúc đó tôi quá mệt vì một hành trình vừa dài vừa không như ý, tôi bèn quyết định đi Alexandria một mình! Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình vừa liều, dại vừa ngốc. Lỡ mà tài xế chở tôi đến một chỗ vắng rồi trốn lộn hay giết tôi thì tôi làm gì đây? Tuy dại và liều nhưng tôi cũng để ý nhìn cách taxi hoạt động. Tôi thấy mỗi taxi rời bến là có một cảnh sát già ghi số xe. Nói dại kể ra nếu có gì thì người ta cũng tìm tôi được! Rứa là nhìn ra đám tài xế taxi mời mọc tôi chọn một tài xế khá đứng tuổi, nhảy lên xe và nói “Alexandria”.

Ông tài xế hỏi “Eskandria”?

Tôi nghĩ chắc đây là cách phát âm của người bản xứ nên cũng ù dại!

Ông tài xế hỏi “maya”? tôi chả biết maya là cái gì nên không trả lời. Ông ta tự động ngừng ở một quán bên đường và mua cho tôi một chai nước lạnh. A, “maya” là nước và đây là tiếng A rập đầu tiên mà tôi học được và đây cũng là lý do khiến tôi đi đến nơi này.

Ông ta hỏi tiếp “Japanese?” tôi nói “no, vietnamese”.

Ông ta vừa lái vừa quay lại nói “welcome. You good people, you defeat american!”. Tôi lại một lần nữa ngao ngán khi thấy sự hiểu biết của người ngoại quốc về tình hình Việt Nam quá bị bóp méo. Tôi âm ừ cho qua chuyện rồi nhìn ra ngoài ngắm phong cảnh. (Nói thêm về chuyện ghét Mỹ: Cô em họ tôi có chồng buôn bán làm ăn ở Kuwait cũng nhờ tinh thần ghét Mỹ trọng Việt Nam, đúng hơn là Việt Nam Cộng Sản mà còn sống sót và yên ổn làm ăn.

Năm 1991 Iraq tràn qua Kuwait, lính Iraq vào tiệm của cô em và hỏi quốc tịch. Cô ấy nói “Viet Nam”, rứa là ông sĩ quan Iraq bắt tay chúc mừng và nói đại để như tôi vừa kể trên. “Vietnamese good people, chase american!” rồi ông quay lại nói líu lo với đám lính và từ đó cho tới khi Kuwait được Mỹ giải phóng, tiệm buôn của cô ta không hề bị lính Iraq phiền nhiễu!)

Ông tài xế taxi chắc là vốn liếng Anh ngữ cũng hết nên chú ý lái xe. Xe taxi ở đây hầu hết là xe Peugeot loại 404. Tôi vì bao giờ xe nên đi một mình, còn nhìn các xe khác thì thấy hành khách nhét ngồi như cá hộp. Xe rời Cairo qua sa mạc một chút thì đi vào đồng bằng châu thổ sông Nile. Hai bên đường toàn là ruộng vườn phì nhiêu. Người Ai Cập làm việc ngoài đồng ruộng mà mặc áo dài trắng chắc là để bớt nóng. Họ chỉ xăng áo lên, và xăng quần nếu cần. Áo quần vắn lên trở thành bọc chứa cho họ chửa và rải hạt giống. Đâu đâu cũng có kinh dẫn nước vào ruộng. Dọc đường tôi học được cách bơm nước vào ruộng khác hơn các gàu sòng, xe đập nước và xe gồng noria ở VN. Muốn bơm nước lên ruộng người Ai Cập dùng hai loại bơm, một loại bơm dùng nguyên tắc cây vít xoáy và được gọi là Archimede Screw dùng nhân lực. Một người ngồi quay cái vít với một tay quay hình chữ L. Lê tất nhiên bơm này chỉ bơm nước lên chưa tới 50cm vừa đủ để đưa nước lên một miếng ruộng nhỏ nhoi. Loại thứ hai là loại bơm gàn giống như bơm gồng ở VN. Các gồng nằm trên một vòng tròn có trục ngang. Các gồng này nằm nghiêng để khi đưa xuống nước thì mức nước, còn khi đưa lên thì xả nước chảy ra một máng hứng. Để quay các gồng các giống vật như bò, donkey, lạc đà đều được tận dụng. Để cho chúng khỏi bị chóng mặt vì phải đi vòng tròn giờ này qua giờ khác, các con thú này được bịt mắt. Nước tưới đều lấy từ sông Nile qua một hệ thống dẫn thủy nhập điền khắp nơi. Nhà cửa xem nghèo nàn, phần lớn xây bằng gạch phơi khô không nung và nóc nhà bằng phẳng vì mưa rất hiếm. Phần lớn nóc nhà đều dùng chất rơm vừa tiện lợi vừa chống nóng. Có nhiều nhà lại có chuồng nuôi bò câu ăn thịt. Các bạn ở Saigon đều có dịp thấy chuồng bò câu thịt ở chùa Chà gần bộ Công Chánh, chuồng ở vùng tôi đi qua có hình một nửa quả trám và đây lỗ để chim ra vô. Điều giống nhau là chim tự đi kiếm ăn và cứ nhìn ruộng lúa phì

nhiều thì mới thấy rằng đồ ăn ở đây “free”. Thành phố quan trọng thứ ba ở châu thổ sông Nile mà tôi đang đi qua là thị trấn Tanta. Phố xá trông không có gì hấp dẫn nếu không nói là nghèo và dơ dáy vì lúc bấy giờ (1979) Ai Cập vẫn sử dụng hai hệ thống kinh tế: xã hội có kiểm soát và thị trường tự do mà tôi sẽ nói sau.

Đúng là “đi một đàng học một sàng khôn”. Tôi lại có dịp học thêm định nghĩa của mã lực theo lối Ai Cập. Hàng hoá như trái cây, rau cải được chở ra chợ với phương tiện thô sơ mà con vật chính là con donkey. Con này nhỏ bằng một nửa con ngựa nên tôi gọi loại chuyên chở này là xe 1/2 mã lực! Có xe thì ghép một con ngựa với một donkey, tôi gọi đó là xe 1.5 mã lực. Có xe thì ghép một lạc đà với một con la (lai giống lừa và ngựa) đó là xe 1.75 mã lực. Tôi vừa xếp loại xe theo mã lực vừa say sưa xem phong cảnh đồng quê Ai Cập cho nên chả mấy chốc mà xe đã đến Alexandria. Coi đồng hồ thì thấy khoảng đường đi chừng 3 giờ. Ông tài xế lái lòng vòng đi tìm khách sạn Cecile ở sát bờ biển. Khách sạn này chắc cũng xây cùng lúc với khách sạn Majestic nên phòng ốc cũng trang trí gần như đúc và thang máy cũng thuộc loại có hai cửa loại xếp kéo. Sau khi trả tiền cho ông tài xế taxi và không quên cho thêm tiền “tip” (pourboire) ông tài xế taxi nói “Chocran” tiếp theo đó là “Saleh malecum” (God bless you?), rứa là tôi học thêm hai chữ A Rập “Chocran = Cám ơn” và chào nhau “Saleh malecum”. Tôi đi tắm rửa và tìm cách liên lạc với giám đốc hãng cổ vấn địa phương. Cô thư ký ngạc nhiên khi nghe tôi đã đến Alexandria an toàn và một mình. Cô ta điện thoại chỉ đường cho tiếp viên khách sạn để người này kêu taxi đưa tôi đến nơi gặp ban chỉ huy Công Ty Cấp Nước và Kỹ sư cổ vấn trong đó có ông giám đốc dự án của công ty tôi. Khi đến nơi thì tôi lại bị “sốc” thứ hai, vì mọi người đang ăn nhậu thoải mái vì họ yên chí là tôi ngày mai mới đến!!

Ai Cập là một quốc gia theo đạo Hồi vì vậy cuối tuần của họ là thứ Sáu. Chúng tôi nhập gia tùy tục nên cũng nghỉ thứ Sáu nhưng chúng tôi cũng nghỉ ngày Chúa Nhật. Chính phủ cho các công dân theo đạo Christ được nghỉ Chúa Nhật để họ có thể đi lễ và tôi để ý thấy một số nhân viên đạo Hồi cũng nhân dịp ở nhà luôn. Thì ra công chức ở mô cũng

rứa thôi. Điều làm tôi khó xử và khó chịu nhất tại văn phòng Thủy Cục là mỗi khi tôi đến văn phòng thì người điều khiển thang máy đuổi tất cả các nhân viên đã vào trong thang máy để nhường chỗ cho tôi, kể cả các người già và các bá bầu. Tôi phải nhờ thư ký nói mãi mới thôi cái kiểu cách quá phong kiến đó.

Alexandria có những di tích cổ đáng xem. Trước hết là amphitheater thuộc thời đế quốc La mã nằm ngay trung tâm thành phố. Đó là một sân khấu lộ thiên xây theo hình vành móng ngựa. Kế đến là Cột Chọc Trời hình như cũng dựng vào thời đế quốc La mã. Đến thăm cổ tích này tôi mới thấy phục người đời xưa không biết họ đã làm cách nào mà dựng lên được một cây cột cao cỡ 30 m với một cái đáy tròn có vòng tròn bằng con số “pi”. Cây cột này làm bằng đá đẽo không hề có một cái joint!. Gần đó là Catacomb nơi chôn người chết dưới hầm, mỗi gia đình có một vài ngăn để chuôi thi hài bó khăn vào một ngăn huyệt được đào khoét trong đá vôi. Ai cập là một xứ sa mạc nên không có cây để đóng hòm gỗ nên việc chôn người chết bằng cách bó vải là một chuyện thường. Tôi liên tưởng đến tục lệ nước ta, chết mà không được chôn trong hòm gỗ là một điều đại bất hạnh. Tôi cũng đi viếng nghĩa địa nổi tiếng đó là nghĩa địa El Alamein ở phía Tây của Alexandria tên đường đi Libya. Nơi đây chôn hàng chục ngàn chiến sĩ đã bỏ mình trong đệ nhị thế chiến khi quân đồng minh (Anh, Pháp và Ai Cập) đã chặn đánh quân phe Trục (Đức, Ý). Đến đây tôi không thể cầm nước mắt và đã liên tưởng đến nghĩa địa Mạc Đĩnh Chi và nghĩa trang quân đội tại làng Bình An. Ngàn ngàn thập tự giá bao bọc bởi cỏ xanh và là vết tích của sự lãng phí nhân lực của chiến tranh. Tôi đã thật sự rơi nước mắt khi viếng một ngôi mộ với hàng chữ “Nơi đây an nghỉ tập thể 8 binh sĩ vì thi hài họ không thể nhận diện được. Họ đã đập phải mìn và chết nát thân!”. Viếng nghĩa trang El Alamein làm tôi nhớ đến hai câu thơ đã làm tôi xúc động cho đến chừ. Đó là hai câu

“Tre già mà khóc măng non,
Tình Nhà nợ Nước cha con chia li”.

(còn tiếp)

Kỳ tới: Tôi chui vào Kim Tự Tháp.